

Matko
měsíc požírá mračna
a po své dráze letí bezútěšně
denně ke stejnému cíli

Branka je tichá
a ty jsi konečně usnula tíživým spánkem
po nocích
které jsi probděla v slzách

Tady je ticho
dlouhé
nekonečné
absolutní ticho
které jsem nikdy předtím nepoznal

Matko
co zbytečných slov jsem slýchal
když jsem ještě dýchal
co zbytečných vět jsem říkal
co zbytečných myšlenek jsem se učil

Nikdy jsem neměl čas
si vlastně promluvit s tebou
skřípala prkna
která znamenají svět
a mě to táhlo k pohybu
který nevedl nikam
jenom k chuchvalcům slov

Vzpomínáš?

Matko
kolik mi tehdy bylo?
ležel jsem s horečkou
a zdál se mi nemocný sen
o tom jak jdu
dlouhou temnou loukou
do neznáma

Najednou mi divná úzkost svázala nohy
chtěl jsem tě volat
ale stáhlo se mi hrdlo
z černého lesa poblíž se oddělil obrovský stín
a zaclonil nebe
vyšlehl plamen
a jeho jazyky sahaly ke mně
když jsem se probudil
cítil jsem studený šátek na horkém čele
a tvoji teplou dlaň ve své
bylo mi úžasně dobře
když jsem pak usínal klidně

Vzpomínáš?

Matko
cítíš ten chlad co táhne od lesů?

rozumíš řeči červené hlíny a černé krve?

Nes moje poselství lásky a pochopení
nes moje poselství těm
kteří věří a cítí
mezi pomníky z ledu a slov

Nes moje poselství v zesláblé dlani
dones ho na stůl chytrým a silným
dones ho na stůl těm
kteří vládnou
a nevědí

Matko